

kunde maaske stryge det hele uden derved at gøre stor Skade i Aar eller næste Aar, men naar der var gaaet 5—6 Aar, vilde en saadan Foranstaltning give sig store og kendelige og beklagelige Udslag.

Der er, som jeg før har sagt, en ensidig Sparelyst, man anvender overfor Landbruget, og jeg skal ikke gentage det, men blot henvise til min Paavisning af Husdyrproduktionens Værdi i Forhold til disse meget smaa Bevillinger, der her er Tale om.

Den højtærede Minister sagde, at den Kommissionsbetænkning, som er afgivet af den Kommission, han havde nedsat, havde han tænkt skulde være til Vejledning for ham ved Udarbejdelsen af Forslaget. Jeg tror at turde sige, at i saa Henseende har den højtærede Minister været mindre heldig med sin Kommission; thi naar dens Betænkning kommer til at foreligge, vil ærede Medlemmer se, at det er et enkelt Medlems Forslag — og et Medlem, som Ministeren i daglig Omgang har ret nær ved Haanden —, han saa at sige alene har fulgt. Han havde altsaa egentlig ikke behøvet at indhente en Kommissionsbetænkning, thi denne viser sig i alt væsentligt at gaa imod Ministerens Opfattelse, med Undtagelse altsaa af det enkelte Medlem, hvis Standpunkt fik Tilslutning fra det ærede Medlem Hr. Olufson og har faaet Udtryk i det Forslag, den højtærede Minister har fremsat. Jeg forstaaar imidlertid ikke, hvorfor denne Betænkning skal holdes hemmelig, og at ikke hele Rigsdagen skal have noget med den Sag at gøre, hvad den jo vilde have faaet, hvis den var blevet vedlagt Forslaget. Da Betænkningen jo for længst er færdig, kunde der teknisk set ikke have været noget i Vejen for, at den kunde være fremlagt, og saa havde Rigsdagen da faaet at se, hvad de sagkyndige mener, som Ministeren selv har sat ind i Kommissionen. Naar nu denne Betænkning afgives til Udvalget, saa ved jeg ikke, om den skal begraves dér, eller om der kan findes en eller anden Form, hvorunder den kan komme frem til Rigsdagen. Det er dog mærkeligt nok, eftersom den ene Betænkning efter den anden bliver tilstillet os vedrørende Industriens Forhold — vi har snart en hel Række saadanne Betænkninger fremlagt paa vore Pladser —, at vi saa ikke, hvad der skulde synes lige saa rimeligt, naar vi skal drøfte et Spørgsmaal Land-

bruget vedrørende, faar at se, hvad de sagkyndige Folk mener om den Sag. Men saa havde den højtærede Minister en anden Grund, hvorfor han ikke havde fremsendt denne Kommissionsbetænkning, nemlig at det var, fordi han havde set — ja, jeg forstod knap nok Sammenhængen —, at Venstre havde sat Medlemmer, som ikke maatte udtale sig, ind i et Udvalg. Men det forekommer mig, at denne Udtalelse fra Venstres Side er faldet, efter at dette Forslag var fremsat for Rigsdagen. Det tror jeg ikke, jeg tager fejl i, saa den Grund er ikke saa god.

Saa omtalte den højtærede Minister mig som Hovedordfører for mit Parti. Jeg ved ikke, om det forarger Ministeren, at der er flere Medlemmer af samme Parti, der taler i en Sag. Jeg har det fuldkomne modsat; jeg synes, at det er i sin gode Orden, at Medlemmer, der har Interesse for en Sag og har Forstand derpaa, ogsaa udtaler sig; og naar saa Forholdet er det, at alle de, der har talt fra mit Partis Side, giver mig Tilslutning, saa har jeg ikke noget derimod — jeg vilde heller ikke have haft noget imod, at nogen var gaaet imod mig. Det ligger i øvrigt noget langt nede at sige noget saadant; enhver Rigsdagsmand har fri Ret til at tage Ordet og sige sin Mening, saa de ikke sidder dér, som om de alle sammen var snydt ud af Næsen paa hinanden; og siger, at naar en har talt, saa har de alle talt. Nej, lad os holde paa vor Frihed til at udtale os hver især her i Salen. Jeg har i Virkeligheden ikke spurgt, som Ministeren lod forstaa, hvad denne Regering vilde gøre overfor Landbrugskrisen, og jeg gjorde det ikke af den simple Grund, at jeg tror ikke, Regeringen kan gøre noget mod Landbrugskrisen — da ikke noget, der betyder noget; men jeg har peget paa den Stilling, Ministeriet tager overfor Landbruget, og den Stilling, det tager overfor Industrien. Industrien kommer man til Hjælp; man diskuterer, og der ventes vidtgaaende Forslag for at komme Industrien til Hjælp. Men saa spørger jeg: Hvad gør Regeringen overfor Landbruget? Og saa har vi dette Forslag! Det er Regeringens Bidrag overfor Landbruget i dets nuværende meget vanskelige Krise, og naar Ministeren taler om den Opgang, der har været i Tilskuddet til Landbruget gennem Aarene, synes jeg ikke,